

Arrest

nr. 148 872 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 12 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2011 werd ingediend door:

A.L.S.

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat haar leven er in gevaar zou zijn, dat zij geen financiële middelen heeft en dat ze er in een mensonwaardige situatie en in volledige armoede zou terechtkomen, omdat ze er over niets meer zou beschikken en er ook geen familie of vrienden meer zou hebben die haar zouden kunnen opvangen. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere beweringen kunnen staven. Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in haar land van herkomst, maar linkt deze niet aan haar eigen situatie. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien staat het betrokkene vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Verder lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in haar land van herkomst en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met deze in haar land van herkomst.

Betrokkene beroept zich eveneens op haar huwelijk met de heer T.K., die over verblijfsrecht in België beschikt. Echter wat deze relatie betreft, dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden uit artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie.

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

1.3. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, het betreft de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12/03/2012 wordt aan A.L.S. (V) het bevel gegeven om uiterlijk op 25/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

“Volgens de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid is het verzoek ingediend op 19.10.2011 onontvankelijk gezien er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats op de plaats van oponthoud in het buitenland quod non - Verwerende partij vergist zich. Verzoekster is gehuwd met de heer T.K. , die op legale wijze in België verblijft (stuk 4). Bovendien is zij zwanger en dient zij te bevallen in juni 2012. Verzoekster kan momenteel niet reizen. Het komt verwerende partij toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek. Der casu uit te voeren. Immers bij gebrek aan een geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van verwerende partij in het gedrang.

De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu is duidelijk dat verzoekster verzoekt om regularisatie op basis van uitzonderlijke en humanitaire redenen. Verwerende partij had op basis van de gegevens vermeld in de aanvraag het verzoek niet onontvankelijk morgen verklaren. Dat, gelet op de elementen van het dossier, deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Schending art. 8 E.V.R.M. Verzoekster trad op 25 juli 2011 in het huwelijk met de met de heer T.K., die op legale wijze in België verblijft (stuk 4). De echtgenoot van verzoekster geniet een legaal verblijf in België. Daar waar verwerende partij stelt dat voormelde relatie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om de aanvraag machtiging tot maanden in te dienen via de "gewone procedure", schendt zij de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. Het is geheel onverantwoord dat verzoekster voor het indienen van voormelde aanvraag naar haar thuisland zou moeten terugkeren, terwijl zij in België een normaal gezinsleven onderhoud. Bovendien is verzoekster zwanger en dient zij in juni 2012 te bevallen van haar eerste kind. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn. Verzoekster houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat

de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De vermeende schendingen worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het wettelijke kader van de bestreden beslissing.

2.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.8. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. De redenen waarom de aanvraag onontvankelijk werd bevonden staan duidelijk te lezen in de motivering van de bestreden beslissing en verzoekster toont niet aan op welke wijze ze niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Verzoeksters concrete betoog aangaande de motivering beperkt zich tot het volgende: *“Verwerende partij vergist zich. Verzoekster is gehuwd met de heer T.K. , die op legale wijze in België verblijft (stuk 4). Bovendien is zij zwanger en dient zij te bevallen in juni 2012. Verzoekster kan momenteel niet reizen. Het komt verwerende partij toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek. in casu uit te voeren. Immers bij gebrek aan een geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van verwerende partij in het gedrang.”*

2.9. Met betrekking tot het huwelijk van verzoekster werd het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich eveneens op haar huwelijk met de heer T.K., die over verblijfsrecht in België beschikt. Echter wat deze relatie betreft, dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden uit artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie.”

2.10. Het bestuur motiveert zodoende niet alleen duidelijk dat het huwelijk van verzoekster met een in België op legale wijze verblijvende man niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, zij duidt tevens de reden aan waarom dit in casu niet aanvaard werd. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze motivering niet afdoende zou zijn, en al evenmin dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij dat zij erop staat dat gebruik zou worden gemaakt van de geëigende procedure met betrekking tot gezinshereniging.

2.11. Wat betreft verzoeksters stelling dat zij zwanger is en dat zij hierdoor niet zou kunnen reizen, geldt dat vooreerst dat zij deze informatie slechts in haar inleidend verzoekschrift naar voren brengt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in haar aanvraag of in een eventuele latere aanvulling of actualisatie het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het gegeven dat ze tegen juni 2012 een kind verwachtte. Verzoekster kan zich dus niet dienstig beroepen op haar zwangerschap, nu zij dit element niet heeft ingeroepen ten aanzien van het bestuur. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan het bestuur kan dan ook niet verweten worden bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met een element waarop verzoekster zich niet beroepen heeft, en dat zij pas voor het eerst in het inleidend verzoekschrift naar voren brengt.

2.12. Waar verzoekster vervolgens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert beperkt haar betoog, naast een korte theoretische uiteenzetting, tot het volgende: *“In casu is duidelijk dat verzoekster verzoekt om regularisatie op basis van uitzonderlijke en humanitaire redenen. Verwerende partij had op basis van de gegevens vermeld in de aanvraag het verzoek niet onontvankelijk mogen verklaren. Dat, gelet op de elementen van het dossier, deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden”*.

2.13. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat en met welke elementen van de aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing brengt vanzelfsprekend geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de oppervlakte.

2.14. Verzoekster voert tenslotte de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.16. Zoals reeds eerder gesteld blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekster in haar aanvraag of in een eventuele latere aanvulling of actualisatie het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het gegeven dat ze tegen juni 2012 een kind verwachtte. Zij heeft het derhalve zelf niet noodzakelijk geacht om zich op een mogelijke bescherming om deze reden te beroepen. In zoverre zij wijst op haar huwelijk, moet erop worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2.17. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster. In een situatie van eerste toelating gebeurt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar

dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). In dit kader wijst de Raad erop dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.18. De eventuele tijdelijke verwijdering en scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoekster in haar weinig concreet betoog niet aan dat haar gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer.

2.19. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals dat ook reeds door de verwerende partij in de bestreden beslissing werd aangegeven. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde verplicht is de aanvraag van een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag moet volgen. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. De Raad stelt vast dat verzoekster, vooraleer zij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haar hoofde, minstens zelf eerst de stappen dient te zetten die voor haar openstaan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.20. Het middel is in een van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS